

Elfogyasztani, tönkretenni

Bort vesznek, kenyeret, dohányt, konzerveket,
élelmiszereket, amiknek a tárolásához
nem szükséges hűtő. Édességet a gyermekeiknek,
játékokat, amiket majd pár hét múlva,
mert idegesíti őket a lárma, a bozótba vágnak.
Hónapról hónapra így csinálják, segélyosztáskor
újat vásárolnak mindenből,
hogy ismét legyen mit elfogyasztani, tönkretenni.
Mikor érzik, hogy hűl az idő, buszjegyre többet
már nem költenek, taxival mennek haza a városból,
kihajítják a palackokat az ablakon, az úton
szétdobálják a hamburgerek csomagolását,
mintha eldönthetnék azt is, mikor köszöntsön be a tél.

Vakvágány

Az izzadság-, a borszag és a félelem,
az egyszeri utazók számára is ezek
a tapasztalatok voltak a legmeghatározóbbak.
A kártyapartik és a helyszínen kitalált
szerencsejátékok izgalma rájuk is átragadt,
a tömeg egy emberként rándult össze,
amikor a felkiáltások, a röhögések hangjai élesen,

akár az öveken hordott bökö, elértek hozzájuk.
A rendszeres ingázók hamar kiszúrták
az újakat: megérezték tartózkodásuk,
és történeteket meséltek a vonaton fogant gyerekekről,
vagy megmutatták a hasukon a hegeket.

Elviselhetetlen volt a hőség, állítják sokan,
ezért egyesek önszántukból vetették le ruháikat,
de azoknak is napvilágra került a szemérme,
akik védekeztek. A meglazított ingnyakak,
az építkezéseken leégett végtagok, a napszitta háta,
mellkasok összekeveredtek a fennmaradt, csatakos
ruhadarabokkal, egy hosszú, nyüzsgő masszává álltak össze,
amely időnként a sínek menti búza- és kukoricaföldekre
dobott magából valakit.

Ez az állomások közötti nép péntek estéenként
visszatért otthonába, hogy két nap múlva a megfáradt
településekkel együtt ismét magára hagyja a családját.
Hazament a hétvégére, hogy megpihenjen,
szeretteivel legyen, és berúgjon az örömtől,
ami az otthon töltött idő alatt egyre fokozódott.
Majd azon kapta magát, hogy leszármazottait rugdalja,
marja a feleségét, mert jobb híján őket tudja büntetni
félresiklott élete miatt.